

Сливи за боклукъ.

Нѣкой си човѣкъ ималъ единъ синъ.

Когато той порастна вече за женидба, баща му се размисли, какъ да намѣри да го ожени за добра мома, да си сж lika прилика.

Най-послѣ намисли.

Натовари една кола съ сливи, па тѣргна по селата да ги продава:

— Хайде, сливи за боклукъ, сливи за боклукъ!

Разтичаха се селенитѣ и всѣки бѣрза да си купи сливи за боклукъ. Жени, моми, невѣсти почнаха да мѣтатъ кжщитѣ си и да се надпрѣдварятъ, коя повече боклукъ да събере, та повече сливи да си купи.

Пѣкъ боклукъ далъ Господъ, колкото искашъ. Една носи цѣлъ човалъ, друга цѣла крина, трета пълна прѣстилка — носятъ и се хвалятъ.

— У, мари, гледай шо боклукъ набрахъ, добръ че дойде такъвъ шуръ сливаръ да му го дадемъ, че кой знае кждѣ щѣхме да го денемъ.

— Азъ тоя събрахъ и още толко има да събирамъ!

— Пѣкъ азъ цѣла година да събирамъ, не мога го събра. Ами рекохъ, хайде на бѣрза ржка да събера колко мога, че ми се ядатъ сливици.

Събира човѣка боклука, дава сливи, всички доволни, и той веселъ, неможе да се нарадва и насмѣе.

Най-послѣ дойде едно хубаво момиче. То стискаше нѣщо въ едната си ржка. И тя сливи ще купува.

— У, синко, много малко си събрала? — зачуди се сливаря.

— Донела бихъ и повече, чичо, но нѣмамъ. Не държимъ боклукъ, едвамъ азъ и мама сме измѣли тоя прашецъ край огнището.

Човѣкътъ това и тѣрсилъ.

Като намѣрилъ такова чисто момиче, той разбралъ, че тя ще бжде добра кжщовница и я поискалъ за синътъ си.

